

Nr 247.

Av herr **Andersson** i Grimbo, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående meddelande av sådana bestämmelser, att frågor om vägars anläggning och underhåll kunna beredas möjligast enhetliga behandling vid Riksdagen.

Väglagen innehåller bestämmelser såväl om allmän vägs anläggning som dess underhåll. Alla frågor, som angå underhållet likaväl som frågor om all enskild väg, gå till jordbruksutskottet. Men frågorna om *anslag till vägbyggnader*, och villkoren härför, som komma på sjätte huvudtiteln, gå till statsutskottet. Nu har i år uppstått fråga om en ny vägtyp för de tre nordligaste länen, avseende vägar som skulle göras av billigare sort. Hur underhållet av dylik väg sedermera skall skötas, framgår icke av kungl. propositionen. Mig förefaller, att sådan väg ej faller vare sig under bestämmelserna om allmän eller enskild väg. Det torde sålunda bliva skäligen klen med dess framtida underhåll, och en väg, som ej underhålles, växer snart igen, broar kräva tillsyn och skötsel m. m. Alltså synes här föreligga en lucka.

Då det förefaller, som om alla vägfrågor blott kunna vinna på att få så enhetlig behandling vid Riksdagen som möjligt, så torde det av exemplet, som framförts, kunna anses ådagalagt, att det vore lämpligare, att ur sjätte huvudtiteln utbryta frågor om anslag till vägbyggnader. Ordalydelsen i riksdagsordningens § 43 andra stycket kunde väl ock giva stöd härför och synes redan tidigare bort medföra en ändring av hittills följd praxis. Frågorna om anslag till vägbyggnader ha emellertid fått kvarstå på sjätte huvudtiteln. Då de nu blivit alltmera beroende av särskilda villkor och bestämmelser, och dessa synas delvis komma i strid med eller göras till föremål för undantag från gällande väglags bestämmelser, så synes en ändring nödig, som mera sammanför dessa ärenden.

Jag tillåter mig därför hemställa,

att Riksdagen behagade i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådana bestämmelser, att alla frågor såväl om vägs anläggning som dess underhåll måtte få så enhetlig behandling vid Riksdagen som möjligt.

Stockholm den 5 februari 1913.

Herman Andersson.

Nr 248.

Av herr **Martin**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående
förflyttning av statens järnvägars kolhamn vid Värtan m. m.

Sparsamhet med naturtillgångar är numera en lösen i de flesta kulturländer.

Stenkol kan visserligen icke annat än undantagsvis betecknas såsom en svensk naturtillgång, men det förhållandet, att denna nödvändiga massartikel måste göras till föremål för import från andra, stenkolsrikare länder, förändrar förvisso icke det faktum, att sparsamhet är av största behov påkallad, till och med i avseende på så skenbart oväsentliga manipulationer som stenkolens lossning, lastning och transport samt hanterande i övrigt vid de olika förbrukningsplatserna.

Ett exempel härpå bildar statsbanornas kolimport till och koldistribution från Värtahamnen invid Stockholm.

Enligt uppgifter meddelade i järnvägsstyrelsens statistiska berättelse för år 1909 utgör statens järnvägars kolimport härstädes i runt tal 145,000 ton per år. Av denna importkvantitet fördelas (se bilaga B) cirka 31,000 ton på Norra stationen och cirka 18,000 ton på Tomtebodas station. På grund av det i årets statsverksproposition begärda anslaget för lokomotivsta-